

Vzpouřa plyšového medvídka

Otilie K.
Grezlová

AL
press

edice
KIOKAN

Román

edice
KIOKAN

Vzpou plyšového medvídka

*Otilie K.
Grežlová*

Román

edice

Copyright © Otilie K. Grezlová, 2016
Copyright © ALPRESS, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Otilie K. Grezlová, 2016
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Waňkowská
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN (pdf) 978-80-7543-127-1

Ne všechny postavy a události v této knize jsou smyšlené. Některé jsou velmi reálné, takže podobnost postav či událostí s těmi skutečnými opravdu není náhodná.

1

Dole bouchly dveře a na schodech se ozval známý dusot. Provázený, jak jinak, hvízdaným *Triumfálním pochodem z Aidy*.

Ruda protočil panenky a zašklebil se. „Jsem král, egyptský faraon, stavitel pyramid...“ zavřeštěl. Mohl si to dovolit, dupot byl hlasitější.

„Ségra, před tím tvým navoněným pardálem se dekuju. Si to užij.“

Akorát si podali dveře, Břetislav alias Břet'á nebo Slávek – proboha, ten mazec, když mu tak někdo řekne, pro všechny jedině Bret, musí to znít světově – ho vnímal asi tak jako páru nad hrncem. Sedmnáctiletý pubert'ák, bratr jeho snoubenky, pro něj byl něco jako trochu otravné štěně.

„Ty nejsi připravená, Máčku?“ zarazil se, sotva jí vpálil pusou. „Všichni čekají jen na nás. Tohle rozloučení se svobodou se vepíše do dějin.“

Jitka, Jit'á, Jitule alias Máček ho objala. Alespoň skryla lehké rozčarování. Jaké loučení se svobodou? To je spíš parodie. No dobrá, slavit se dá cokoliv, tak proč ne to, že se zatím sestěhují a budou spolu žít? Vlastně budou jako manželé, jen ten papír jaksi... Ještě že po Rudovi už není ani vidu, ani slechu. Na „Máčka“ byl vysazený a pořád sestru provokoval, ať za to Břet'ovi (ze zásady mu jinak

neřekl) rozbije hubu. Dokonce se nabízel, že jestli si ona netroufá nebo na to nemá páru, ochotně ji zastoupí. Bret se vždycky chechtal. Tohle oslovení jen reprezentuje jeho životní styl a úspěch. Rychle, stručně, vtipně. Proč by jí měl říkat dlouze „miláčku“? Co slovo, to perla, co věta, to náhrdelník. Každá slabika navíc spotřebuje čas a čas jsou peníze. Bret jako šéf reklamní agentury, která si na nedostatek spokojených klientů nemůže stěžovat, o tom přece něco ví.

Nadechla se jeho vůně. Vždycky voněl. Teda ne tak úplně voněl. Jen nepáchl nakyslým ulepeným potem jako většina chlapů v autobuse, metru, tramvaji. Možná proto, že mu tyhle dopravní prostředky nic neříkaly. Bylo to něco mezi meruňkovými květy a jezdeckými holínkami. Když už to vypadalo na vůni, přerazily to holínky a hnůj. A když už jste mysleli, že zrovna nevoní, tak jste ucítili meruňkové květy. Nikdy té záhadě nepřišla na kloub. Ať mu koupila jakoukoliv kolínskou vodu nebo deodorant, pořád voněl stejně.

Sevřel ji v medvědíh objetí. „Hm?“ zabručel jí do ucha. „Co takhle rychlovčičku, než vypadneme? Takovou omluvu přece musí pochopit každý, ne?“ Zajel jí rukama pod mikinu a spokojeně zafuněl. Neměla podprsenku. Ve chvíli mikina letěla někam za její hlavu a on se nedočkavě a hladově vrhl na její prsa. „Chválím tenhle scénář, máš za jedna,“ mumlal s ústy přisátými k její bradavce, zatímco rukama rozvazoval zavínovací sukni. Měl v tom praxi. Miniaturní kalhotky nepředstavovaly žádnou překážku. A i kdyby, tak Jitka byla ve chvíli správně nažhavená a vlnila se a vzpínala v jeho náručí tak, že zatínal zuby a modlil se, aby vydržel.

Stejně je to zajímavé, napadlo ho, jak je sex s touhle docela nezajímavou a trochu fádni holkou úžasný. Ve chvílích milování nebo spíš divokého a hladového chtíče, kterého si k obapolné spokojenosti a většinou totálnímu

vyčerpání užívali, ji zkrátka nepoznával. Vamp. Dračice. Šelma. A potom myška šedivka. Nudný průměr. Měl schopnost fungovat na více kolejích, takže jedna část jeho osobnosti momentálně žila sexem, druhá docela chladně uvažovala a kalkulovala.

„Můžu?“ sykl. Oceňovala, že se vždy zeptal, i když si neuměla představit, že by někdy řekla „ne“. Naštěstí taková situace ještě nenastala. Byla připravená. Dokonale, stoprocentně jako vždycky. Jeho dotyky ji rozpalovaly, doslova je hltala a vycházela jim vstříc. Vzepjala se a oddala osvobozující křeči. V očích ji pálily slzy. Miluje ho. Miluje ho strašně moc, jako nic na světě. Ať manželé, nebo ne, patří k sobě a nikdy jinak.

Jitka přehlédla hromadu krabic. Je v nich to podstatné, co dosud tvořilo její život. A teď to spolu s Bretem přestěhují k němu, do rodinného domku, který jim přenechali jeho rodiče. Jen ať si ty starosti s údržbou a opravami a zahradou užije někdo jiný, smáli se. Jestlipak se ty věci aklimatizují? přemýšlela. A jestlipak se aklimatizuju já?

Ten domek samozřejmě znala. Ale jak ji přijme coby paní? Bude ji akceptovat? Podá jí ruku? Nebo jí bude podrážet nohy? Spousta nezodpovězených otázek. Trochu ji děsily. Tenhle její krok, tak nepatrný – no co, tak se odstěhuje ke svému příteli –, nějak spustil doslova lavinu změn přímo kardinálních.

Táta s mámou přišli s tím, že se jim nabízí uplatnění v cizině. Taková šance se vyskytne jednou za život. Taková šance se neodmítá. Neodmítli. Bráška pojede s nimi. Křenil se: „Taková šance se vyskytne jednou za život. Taková šance se neodmítá.“ Jasně. Střední školu může studovat i tam a ještě zvládne jazyk. Docela mu záviděla, možná s trochou hořkosti.

Bráška byl bezvadnej kluk. Nechodil s hlavou v oblacích, nevypadal jako šprt, dokázal se tvářit a občas i chovat jako typický hajzlík, ale s takovou elegancí, že jste mu to museli prominout. Tím dokonale klamal, takže o jeho geniálním mozku věděli jen ti nejbližší. Nevěděl, co to je učit se. Mozkové závity měl naprogramované tak, že hned napoprvé všechno pochopily a dovedly s tím pracovat. Na rozdíl od ní. Pravda, učení ji moc nebavilo. Ale i když se zabějčila a fakt tvrdě makala, výsledek byl pořád jen průměrný.

„Ale to je šikovná holčička,“ rozplývali se všichni. Bohužel jenom zpočátku. Po několika lekcích čehokoliv se zasekla. Dosáhla určité úrovně a dál to nešlo ani omylem. Zůstala šikovnou holčičkou, kterou ostatní předběhli. Byla šikovná a hodná. Neodmlouvala, snažila se, ale na víc než na průměr to nedotáhla. Jasně, uvědomovala si to. A docela ji to otrávil.

„Proboha, kdybych si nebyl tak jistý,“ zaslechla jednou tátu, jak mluvil k mámě, „tak bych tě snad podezíral, že máš Jitku s někým jiným.“ Ani se na něj nezlobila, měl pravdu. Už s tím byla smířená. Není ani černá ovce rodiny, ani bílá. Jen šedá. Nenápadná, které si nikdo nevšimne. Bůh ví, že by chtěla být. Klidně i černá. Není dáno, nemá na to.

Může být ráda, že má svého báječného Břěťu – pardon, Breta. Sice to někdy bylo jako jo a ne, ale nakonec „si zbyli“, jak to on sám trefně nazval. Prezentovali sami sebe jako první lásku ze střední školy. Pravda, na střední se poznali. Pravda, na střední spolu začali chodit. A pak se rozešli. Vlastně nerozešli, jen se trochu vzdálili. Vyčkávali. On měl jinou, ona jiného.

A znovu byli spolu, ideální pár, on macho, ona subina. Vzhlížela k němu. Tak dlouho, než se jemu i jí v životopisu nabídl někdo jiný. Trvalo to pár měsíců. To už bylo dávno po zkoušce dospělosti. Což neznamenal, že nebyli

v kontaktu. Dokonce si sdělovali, jak se jim v milostných eskapádách vede. Tak dlouho, až zase byli spolu. Rozhodli se, že přestanou blbnout a dají to úplně vážně dohromady. Upřímně, ono s těmi jmény Břetislav a Jitka to snad ani jinak nešlo.

Jo, trochu to jednou zamotal Frankie Dlouhán. Jenže ten neměl dost trpělivosti. Kluk, který byl o dva roky starší, protože se vrátil z Ameriky, kde měl ve studiu pauzu, aby se naučil jazyk. Bohužel pár měsíců poté, co se tu usadili, se stala ta blbá náhoda a nehoda a z Frankieho Dlouhána se stal sirotek. Sice skoro devatenáctiletý, ale přece. A Frankie potřeboval psychiatra a zase rok na to, aby se dal dohromady.

Jitule do něj byla celá paf, ostatně jako skoro všechny holky. Jo, Frankie byl sympaťák, nikoho nepodrazil a pořád jste ho mohli vidět s kytarou. „Já a Johnny Cash,“ smál se. Hrál jako bůh. Břetislav věděl, že Máček na Frankieho nedá dopustit. A dokonce věděl, že Frankie by za Máčka dal život. Jenže tím to končilo. Frankie byl Frankie. Holky jo, ale vocaď pocad'. Pro Jituli měl sice zvláštní slabost, ale ani s ní nepřekročil hranici.

Což se tedy o něm, Bretovi, zrovna tvrdit nedalo. V etapách, kdy s Jitulí pěstovali jen kamarádství, to zkoušel i jinde. Co se nabízelo, neodmítal. Zajímavou zkušenost učinil se spolužačkou Danou. Premiantka, podle toho se chovala. Navíc fakt pěkná. Podle toho se nosila. V posteli propadák. Uspěchaná, nervózní, doslova se hnala za výkonem. Pochyboval, že orgasmus prožila. Jen ho předstírala, ne zrovna úspěšně. Dostala snad všechny kluky ze třídy, i absolutní nemehla. Kromě Frankieho. A to ji žralo. Věděla, že ho neměla ani Jitule. Dobrá, to bylo na rovinu. Ale každému, i jí, bylo jasné, že Jitka je pro Frankieho jednička. Obrázek milostný.

* * *

Jitka dorovnávala do starožitného příborníku po Břetově (pardon, Bretově) babičce svoje skleničky. Navzdory tomu, kolik se toho do tří regálků muselo vejít, nevypadal celek přeplácane. Podařilo se jí navodit zdání lehkosti, křehkosti a vzdušnosti, okolností tak nezbytných pro instalaci skla. V tom se docela vyžívala, to se jí dařilo hravě a snadno. Ještě ta výklopná dvířka. Jaká skrývají tajemství? Břet'a jí ponechal volnou ruku.

Ústřížky složenek starých snad deset let. Omalovánky z roku raz dva. Dobrá, zeptá se ho, jestli je chce schovat. Malý svazeček jejích dopisů z doby, kdy jezdila jako vychovatelka na školy v přírodě. Ta doba bývala k nepřekání. Pravda, často za ní na víkend přijel. Vzpomněla si, jak ji zaskočilo, když před desátou večer ještě kontrolovala pokoje a jedna třináctka jí popřála dobrou noc s dodatkem: „A dobře se vyspěte.“ Co tím ta děvenka myslela?

No ne, pár pornočasopisů. Podívejme, tak miláček se inspiruje. Tohle jí nic neříkalo. Kdysi se jí tím snažil ohromit, ale po pár stránkách mu sdělila, že jí to akorát demotivuje. Dobrá, každý máme své malé tajemství. Další štůček dopisů. Dala je k těm svým. Ale – hrome. To není můj rukopis. Sedla si s nimi do křesla. Nechala je ležet v klíně a pozorovala je. Snažila se zaujmout k nim nějaký vztah. Co mi sdělí? Co s naším vztahem provedou? Nejspíš jsou naprosto neškodné, přece by tady Břetislav neschovával kompromitující dopisy. Přece by mi nebyl nevěrný, vyděsila se. Má právo do nich vůbec nahlédnout? To je něco jako hledat v mobilu kontakty a odeslané či přijaté zprávy nebo šmírovat v e-mailové schránce.

Civěla na balíček dopisů, převázaný zelenou stužkou. Zelená je barva naděje, mudrovala v duchu a vzápětí se na-

pomenula: Jitule, neblbni. Bylo ti šestadvacet. Nejsi praštění pubert'áčka, nýbrž zralá žena s nadhledem. No dobře, tím si nebyla až tak jistá. Jo jo, tak se do těch dopisů podívám jako žena s nadhledem. Ať se dozvím cokoliv.

Dozvěděla se a nestačila se divit. Data se shodovala s termíny jejich pobytů na škole v přírodě coby vychovatelky. Ty srdceryvné výlevy, ta sladkobolná slova, výrazy jako „*tvůj žhavý dech na mých nadrech*“, „*tvůj jazyk v mé vstřícné štěrbině, která ti vychází vstříc a pohlcuje tě k neskonání světů*“ a – hrůza hrůzoucí – „*mysteriózní tóny Ravelova Bolera, které naše splnutí těl povyšují na záležitost bohů*“... Měla dojem, že se pozvrací. To *Bolero* ji dorazilo. Jejich skladba. Poslouchali ji, když si udělali „pěkný večer“. Korunovaný sexem. Jako blbka si myslela, že je to jejich skladba. Jenom jejich. Vida, jak parádně se sekla.

Musela se jít napít. Takže suma sumárum: bude jí dvacet sedm, má několikaletý vztah (teď si nebyla jistá, jestli jde o lásku, hlavně z jeho strany) s chlapem, ke kterému se stěhuje, a právě objevila, že on jí úspěšně zahejbá. A teď babo rad'. Zatřásla hlavou, jestli nenastane nějaká změna, něco jako procitnutí z toho grenadýrmaršguláše. Tak jo. Nenastala. Proboha, můžete mi někdo poradit, co teď???

2

Eva se zálibně zahleděla na zahradní altán. Ten nevábny roh zahrady díky němu dostal úroveň, vyloženě po něčem takovém volal. A Eva si ho užívala, i když dost dlouho váhala, jestli to nebudou vyhozené peníze. Nelitovala. Na pohled subtilní přístřeší bylo pevně ukotveno v zemi, v něm pohodlné sezení ne u pidistolečku někde ve výši kolen, ale u pořádného stolu, na kterém se mohlo jíst a pít i s opřenými lokty nebo pracovat na notebooku. S chutí tam poseděla, sama i s přáteli, a dobře se tam i jen tak zíralo a líně přemýšlelo. Říkala mu RSVP, což byl takový její osobní vtíp, a vysvětlovala to jako Rozumně a Sympaticky Vynaložené Peníze.

Vistárie, která ho obrůstala, byla pořádně hustá, takže altán vypadal, jako by měl na sobě zelený kožich. A ta spousta květů, jimiž ji každý začátek léta potěšila! Když si kupovala sazenici, prodavač ji postavil před trochu složité dilema: Tyhle jsou za pět set, pokvetou příští rok. Tyhle za tři sta padesát, pokvetou za tři roky. A tyhle za dvě stě pokvetou možná. Zvolila zlatou střední cestu. Bylo to docela napínavé. Vlídne k rostlině hovořila, vyprávěla jí, jak se těší na ty krásné hrozny květů. Pak se smála, když o tom mluvila: „Asi jsem ji ukecala. Vykvetla hned další rok.“

Mrkla na hodinky, do jeho příchodu zbývalo deset minut. Dochvilnost mohla být jeho synonymem. Všechno měla připravené. Lehké občerstvení, káva, bílé víno. Ale třeba přijede autem. Možná si ho už pořídil, i když vztah toho mužského k podobným věcem dobře znala. Byl prostě svůj. Těšila se na něj, proč to zapírat? Měla ho ráda, dostal se jí pod kůži. A snad mu i trochu pomohla. Nerada by si to nalhávala.

Z ulice zaslechla zařvání a vzápětí upřímný řehot. „No, to mě nemůže překvapit,“ ozvalo se. „Lidi mají na dveřích ceduli *Tady hlídám já* nebo *Jsem u dveří za pět vteřin*, jen vy tu musíte mít hlášku, že *Naše kočka umí karate*.“

Frankie Dlouhán se objevil na scéně.

„Ne, kdepak, už jsem mimo obor dost dlouho a spousta věcí se zásadně změnila. Vlastně bych se ani vracet nechtěla. Já na návraty nevěřím,“ zavrtěla Eva hlavou. „Na žádné. Vrátit se k něčemu nebo někomu, to není návrat. To je úplně nová situace, začíná se od začátku. V jiných podmínkách. Jenže je to těžší o tu minulost, která se do toho chtě nechtě občas zamotá.“ Mávla odmítavě rukou. „Jsem takhle opravdu spokojená.“

„Myslím, že je to škoda, paní profesorko,“ namítl Frankie. „Vy jste tu angličtinu naučila i ty, kteří se bránili. Mně teda pochopitelně pomohla víc ta čeština. Přece jen jste mě do ní trochu vrátila a pomohla mi ji zase objevit. Ale jasně, změna je život. A jaký je teda život s překlady?“

Usmála se. „Teď už dobrý. Pravda, začátky byly dost mizerné. Ne že bych byla tak pitomá a spustila nějakou hurá akci, samozřejmě jsem už měla kontakty, překládala jsem trochu, i když jsem učila, ale v téhle práci si nic moc naplánovat nemůžeš. Když už si s nějakým redaktorem v nakladatelství rozumíš a spoléháte na sebe, tak bum, jde

třeba někam mimo obor, nebo – když je to ženská – otěhotní a přijde jiný. Jenže ten za sebou táhne často zase ty svoje překladatele, které má prověřené, a ty ho nezajímáš. A hned máš hlavu v pejru. Musím to ale zaklepat, dneska už jsem v pozici, že si mě redaktoři táhnou s sebou. Zvykneš si i na to, že jeden měsíc nevíš, do čeho bys píchnul, další měsíc dostaneš tři knihy se stejným termínem odevzdání. Odmítl by jen šílenec. No, je fakt, že o nějaké delší dovolené si nechávám akorát zdát.“

„To já mám dovolenou skoro pořád,“ zasmál se Frankie. „Představte si, že za hlavní stan mám pořád tu garsonku, co mi pořídila babička, když usoudila, že bych se jí neměl držet za sukně. Jak jsem ve dvaceti odmaturoval, už mě odstříhla. Asi taky nemohla poslouchat to moje věčný brnkání na kytaru. Ale je fakt,“ zvážněl a měl trochu dojatý hlas, „že když jsem potřeboval, byla tady. Takovým nevťívavým způsobem. A já si ani neuvědomoval, že pro ni to muselo být možná ještě strašnější než pro mě.“

„Tvoje matka byla její jediné dítě?“

„Právě,“ pokývl hlavou. „Navíc v té době už byla vdova.“

„Myslím, že tě vnitřně vzala jako syna a ne jako vnuka,“ zamyslela se Eva. „Určitě jsi pro ni znamenal a znamenáš hodně, víc, než si dovedeš představit. Jsi pro ni tak trochu náhrada za dceru, nemyslíš?“

„Hm, možná to tak nějak i bude, nikdy jsem o tom takhle neuvažoval. Ale naštěstí,“ přešel do veselejšího tónu, „mě nenutila nosit holčičí šaty. Pravda, to už na mě v tom mém věku zkoušet nemohla. Ale kupodivu mě nikdy ani slovem nenutila, abych nosil krátké vlasy. V tom byla hodně tolerantní. Víte,“ zadumal se, „já jsem ji vlastně ani jako babičku moc nebral. Spíš jako nějakou tetu nebo tak. S mojí představou babičky se neztotožňovala. Ne že bych si naříkal,“ upřesnil.

„Při té směle jsi měl vlastně ještě docela kliku,“ poznamenala Eva.

Odmlčeli se. Na takové věci se nedá zapomenout. Dá se jen pokoušet na ně nemyslet.

„Máte to tady moc hezké,“ přerušil ticho Frankie. „Ale to říkám vždycky. Hlavně vám tu od jara do zimy pořád něco kvete. Vidíte,“ plácl se do čela. „Málem bych zapomněl. To by mě teda štvalo.“ Otevřel zip na batohu a vyndal malý balíček. „Pro vás,“ podal jí ho. „Z Londýna. Přiznávám, že jsem ho objevil na blešáku. Ale to ho jen šlechtí,“ mrkl na Evu.

Opatrně ho rozbalila, tušila něco zarámovaného. Že by zase...? Kytice macešek. Natáhla ruku s obrázkem od sebe. „Opravdu pěkné. Myslím, že už vím, kde ho ubytuju.“

„Nojo, ale pořádně si ho prohlédněte. To není namalované. Alespoň podle prodavače. Prý je to úžasná výšivka.“

Přitáhla dárek k očím a důkladně si ho prohlédla. „To je krásné,“ vydechla. „Hotové umělecké dílo. Tohle bych v životě nedokázala. Ale prosím tě, už mi konečně jednou řekni, proč ty jsi na ty kytky tak vysazenej.“ Rozesmála se. „A hlavně mi, proboha tě prosím, už konečně prozrad', proč mi úplně vždycky přineseš buď přímo tyhle kytky, nebo něco, na čem jsou. Už si nehraj na pana tajemného a sem s tím.“

„No, asi bych fakt měl. Ale slibte mi, že to vezmete hrdě a statečně.“ Zamyslel se, prohrábl si prsty věčně rozčuchané hnědé kudrny po ramena, zamračil se, až se mu husté obočí skoro spojilo. Eva čekala. S trpělivostí si tykala a byla zvědavá, co se dozví.

Přistihla se, že ho pozoruje ne jako bývalého žáka, studenta, ale jako muže. No, povedl se. Ten Dlouhán mu seděl, a pokud to vyvolávalo představu třtiny klátící se ve větru, tak opak byl pravdou. Měl pěkně vymakanou figuru, tvrdil, že pro to nic moc nedělá, dar od pánaboha a genů.

S úsměvy šetřit nemusel, zuby mu jen svítily a modré oči v kombinaci s tmavými vlasy vypadaly víc než dobře. Teď už je to prostě mužskej. A pěkněj.

Eva si samozřejmě pamatovala, jak na něj holky ve třídě letěly, a taky si pamatovala, že Frankie byl prostě záhadně neulapitelný. Měl rád všechny. Ale nezamiloval se ani do jedné. V posledním ročníku měla takový dojem, že snad Jitka je mu bližší než ostatní, ale ta zase chodila nechodila s Břetislavem, alespoň tak nějak to vyznívalo, vy-
cítla, všimla si...

„No, já jsem si v těch telecích letech, kdy jsme se vrátili a kdy... však víte, potřeboval občas s někým popovídat. Ani ne snad nahlas, aby mi někdo radil nebo mi odporoval. Já jsem prostě jen potřeboval svoje myšlenky a otázky formulovat. A odpovědi se mi v hlavě nějak objevovaly samy. Strašně moc mi to pomáhalo, hledal jsem sám sebe a hlavně jsem si ujasňoval, co chci a co ne. Ne teď nebo zítra, ale tak vůbec. Co v životě budu hledat, kam půjdu, co jsem ochoten ze sebe dát, co oželet, proč někomu dát do zubů anebo si na druhou stranu nechat nabančit... těžko se to vysvětluje.“ Odmlčel se, jako by přemýšlel, jestli se až takhle otevírat není nebezpečné. Ale co, vždyť už je to dávno...

Zvedl pohled k Eviným pozorným očím. „Proč si myslíte, že jsem tak nadšeně běhal, abych vám přinesl promítačku a kazeťák a odnášel vám sešity? Pro skoro dvacetiletýho kluka docela švihlý hobby, ne?“

„Protože jsme si většinou trochu popovídali, jak jde život?“ tipla si Eva.

„Vaši odpověď oceňuji nejvyšším počtem bodů a zařazuji ji do supertajného fondu zbraní účastníků vědomostních soutěží,“ pochválil ji Frankie.

„Proboha, ty si ten blábol ještě pamatuješ?“

Frankie se smál. „Ba co víc, já si myslím, že se našlo pár těch, kteří se přinutili dít jen proto, aby tohle po zkoušení na svou adresu slyšeli. A věřte, že by to vychrlili všichni, i kdybyste je probudila v šest ráno po příšerném flámu.“

Eva se zachmuřila. „Tak to mě mrzí, že jsem s tebou nemluvila trochu víc. Na svou omluvu jen můžu říct, že jsem nechtěla být jako nějaká vlezlá...“

„Ne ne,“ skočil jí Frankie do řeči. „Tu hranici, kam zajít, jsem tenkrát určoval já. Ale k těm svým myšlenkám jsem neměl parťáka. A pak jste se přede mnou jednoho večera objevila vy. V mých představách. A já jsem všechny své pocity, názory, křivdy domnělé i skutečné, plány, otázky a bezradnosti svěřoval vám...“

Eva povytáhla obočí. Vzpomněla si, že tenkrát měla dojem, že Frankie je citově mnohem víc založený než jeho spolužáci, jen to maskuje cynickým žertováním. Přistihla se, že téměř zatajila dech, jak byla zvědavá na pokračování. Ta zповěď ji až dojímala.

„Mluvil jsem s vámi tímhle způsobem každý večer. Vy ani netušíte, kolik rad jste mi dala, kolik situací jste mi pomohla vyřešit. Vždyť i na tu muzikantskou cestu jste mě nasměrovala. To se vám teda podařilo úplně skvěle!“ Eva nestačila zírat.

„Nejlepší na tom bylo, že po večerní debatě s vámi jsem druhý den ve škole, když jsme rozebírali třeba *Ivanhoea*, měl tisíc chutí říct, že včera večer, jak jste mi říkala... Umíte si představit to oživení v sále?“ Neuměla.

„Počkej, neutíkej od tématu. Proč mám v erbu macešky?“ střelila po něm přísným pohledem.

„No tak jo, máte to vědět. Protože jste byla něco jako moje náhradní máma, rozumíte? Jenže macecha zní moc tvrdě. Tak proto...“

„Proboha,“ Evě se zadrhl hlas. „Kluku, tys na tom musel být ještě hůř, než jsem si troufla pomyslet.“

„Nebyl. Díky vám nebyl. Věřte mi.“

Zavládlo mezi nimi hojivé ticho, které po chvíli Eva porušila takovým podivně vlhkým hlasem: „Frankie, tak mám dojem, že se mi právě narodil druhý syn. Co kdybys otevřel to víno?“

3

Jitka se probudila a zjistila, že přítel/partner/spolubydlící/parchantnevěrněj opustil manželské (teda partnerské) lože. Jeho místo bylo ještě trochu teplé. Zaslechla vzdálené šumění sprchy a po chvíli bouchnutí dveří. Zazívala, protáhla se a vstala, aby připravila snídani. Zatím si neujasnila, jak se zachovat, takže pořád fungovala tak, jak bylo zvykem. Dělat že nic? Vypálit to na něj a chtít vysvětlení? Ale jaké vlastně? Co se tady dá vysvětlit?

Může jí někdo poradit? A komu by o tom asi tak mohla vyprávět? Zavrtěla zoufale hlavou. Už je to skoro tři měsíce, tlačí ji to na duši jako kámen v botě a ne a ne si s tím poradit. Snad tisíckrát si přiznala, že si to všechno z bezpečí původního domova představovala jinak. Připadala si teď nějak podvedená, okradená.

„Jaký máš dneska program, Máčku?“ zajímal se Bret a dal jí pusku na tvář.

„Dopoledne zkontaktuju pár tátových zákazníků, firma mi poslala seznam. Vypracuju zprávu a pak se budu asi seberealizovat na zahradě. Potřebuješ něco, Břétó?“ protáhla s chutí a zacukání svalů v jeho tváři jí přineslo nebyvalé uspokojení.

„Firemní večírek, v sedm večer U Zlomené šavle. A dej se do gala,“ přikázal a sjel ji pohledem. „A hlavně se pro-

boha bav a buď příjemná a veselá. Dostaví se i ti největší klienti.“

„Nechceš si radši najmout placenou společnici?“ vyjela vztekla. „Mám dojem, že pro tebe a ty tvoje klienty nejsem dostatečně reprezentativní. Sakra, tak proč jsi mě vlastně chtěl?“ Dostávala se do ráže. I její submisivita měla své hranice. „Já tě taky budu kritizovat, až budeš sotva pět minut z postele venku. A víš co? Nikam chodit nemusím. Doufám, že tu nejsem v postavení otroka.“

„Ale no tak, nebuď tak vztahovačná,“ přitočil se k ní a plácl ji po zadku. Netušil, že ji tím naštvál ještě víc. Pokořil. Připadla si jak kus masa. To je nějaká omluva, plácnutí po zadku? Má se snad svůdně zavrtět, zakloktat smíchem a upírat na něj vilný pohled? Ježíšikriste, jak ráda by mu jednu ubalila. A ječela jak na pavlači.

Objal ji kolem ramen. Zaťala zuby a měla co dělat, aby se mu nevytrhla. Hrome, nabírá to divný vývoj, uvědomila si. Nějak se vytrácí láska. Byla to láska? Přitažlivost? Nebo to byl jen sex? I ten je nějak na levačku. Vinila z toho objev těch dopisů. Nebo to tak bylo už dřív, jen si toho nevšimla?

„Špatně jsi mě pochopila. Byl bych rád, kdyby mi tě všichni záviděli, víš?“ Pusa na nos. „Já přece vím, že se umíš udělat krásnou.“ No to jsem tomu dal, to je fakt kravina, co jsem vypustil z dutiny ústní. „Nene,“ zamával rukou. „Krásná jsi. Umíš se udělat ještě krásnější. Nejkrásnější.“ Oddechl si. Napětí a vztek v Jitčině tváři trochu polevily. Bret se rozhodl, že s tím neslavným projevem skončí. „Tak jsme domluveni, jo, Máčku? V sedm tě budu čekat. Svoji královnu.“ Pusa na krk. „Přijdu tam rovnou z práce.“ Pusa na ňadro pod tričkem. „Hm, já ani tak moc nespěchám,“ zamumlal a dral se rukou blíž.

„Ne,“ odmítla a ustoupila. Jeho skelné oči a pulzující žíla na čele jí byly najednou protivné. To si toho dřív ne-

všimla? Nebo jí to nevadilo? Tak dneska si toho všimla. A dneska jí to vadilo. Přemohla se. „Přeju ti pěkný den, Brete,“ učinila ústupek. „A moc se těším na večer. Na večer s tebou,“ dodala. Podíval se na ni nějak nepřítomně udiveně, pokrčil rameny, popadl kufřík a už dusal po vybetonované cestě pro auto.

Jitka vypnula počítač. Pro dnešek by to stačilo. Práci odevzdala v termínu, nikdy se nestalo, že by se zpozdila. Ani o den, natož třeba o hodinu. Byla zaměstnankyní tátovy firmy, ale pracovala z domova. Líbilo se jí to. Přiznávala si, že není ambiciózní, že jí vyhovuje pracovat v klidu domova, nepotřebovala nad sebou šéfa, nepotřebovala kolegy, veškeré kontakty jí zprostředkoval počítač. Pravda, platově žádná sláva, ale doma nouzí netrpěla a Bret peníze vydělat uměl. A nedával jí najevo, že by příliš utrácela. Ona vlastně ani moc neutrácela.

Tak co teď? Rozhlédla se kolem sebe. O večeri přemýšlet nemusí a zítra je sobota, vypadá to, že počasí vydrží, tak nejspíš vyrazí oba někam na kole. Vařit je zatím zbytečné.

Oháněla se v záhonu s motyčkou, vítr ji příjemně osvěžoval, čeká je víkend, dnes večírek, bude krásná, milá, inteligentní, předsevzala si. Vydala se ke stolku, kde měla kávu. Ještě tak nejvýš dvě hodinky, pak se natáhne na chvíli s knihou a potom začne s velkou přípravou na večírek. Promítala si v hlavě obsah šatní skříně a přemýšlela o nejlepší variantě a doplňcích.

„Tak koukám, jak vám to jde od ruky, mladá paní,“ ozvalo se za plotem nečekaně, až Jitka nadskočila a polila si tričko. „To by měli Jurečkovi radost, jak se činíte. Jestli pak se někdy přijedou podívat? A jak se jim daří?“

„Jste mě vylekala,“ zasmála se Jitka. Bacha, sousedka. Břěť a ji vždycky varoval, ať jen pozdraví a prchá. Jediné

povolené téma rozhovoru je počasí. „To máme hezké počasí, vidíte? Určitě taky budete na zahradě, ne?“ nabádala babiznu k odchodu a setřepávala kapky kávy z trička. „Člověk nesmí prošvihnout agrotechnické lhůty,“ dodala významně.

Babizna se usmála. „Už jste měli svatbu?“ ptala se neomaleně. „Však si pamatuju, kdy jste spolu začali chodit. Ještě jste do toho nepraštili?“

Co je ti do toho, ty káčo pitomá? s chutí by na ni vyprskla Jitka, ale k ničemu by to nevedlo. Jen by to bylo všechno horší. Nehledě na to, že Břét'a by obvinil ji, že nezvládla diplomatický protokol.

„Jejda,“ podívala se na hodinky a v duchu se za tu ubohou výmluvu styděla. Připadla si jak malá holčička. „Ještě něco mám a už tak je pozdě. Tak se mějte,“ vycenila na ni zuby v rádoby příjemném úsměvu.

„Děkuju, děvenko, děkuju. Vy se taky mějte hezky. A užijte si. To víte, člověk nikdy neví, co ho zítra čeká...“ dodala trochu nepřítomně a vydala se ke svému domu. Po pár krocích se zarazila a ohlédla se na zkoprnělou Jitku. „Kdybyste si někdy chtěla popovídat se starou ženskou nebo se na něco zeptat, tak přijďte. Ráda vás uvidím.“

Jitce poklesla čelist i nálada. Co to mělo ksakru znamenat? Baba jedna princmetálová. A to mám být večer oslnivě jiskřivá, samý úsměv a perlit lichotky a bonmoty.

Vztekle mrskla motyčkou do dílny, zamkla dveře a otrávená a bez nálady se šinula do bytu. V duchu si sestavila pořadí nezbytných úkonů. Pořádné kafe. Prokartáčovat vlasy. Důkladně vydrhnout kartáčkem ruce. Ne a ne si zvyknout pracovat na zahradě v rukavicích, jak ji nabádá Břét'a. To on neváhá a navlékne si je už jen při pomýšlení na práci na hroudě, jak říká. Že by to teda bylo jeho hobby a nějak se do toho hrnul, to ani omylem. Vybrat na

sebe nějaké roucho, aby trochu vypadala, když to dostala rozkazem.

S chutí padla do křesla a s ještě větší chutí popíjela horkou kávu. No a s největší chutí vzala rozečtenou knihu. Dokázala číst všude. A četla a četla. Odtrhla se od ní nerada a na poslední chvíli. Proces přípravy na večírek byl velice úsporný a absolutně neodpovídal Břet'ovým představám. Na konce hnědých vlasů dlouhých po ramena stříkla trochu spreje dekadentně fialového tónu, v obličejí si zvýraznila pouze oči. Vše ostatní potlačila, takže její zlatavě hnědé oči hřály medem a lehkou nostalgií suchého spadaného listí.

Zadívala se do zrcadla. Zrcadlo, zrcadlo, řekni mi... Co vlastně kdo vidí, když se na ni podívá?

„Oválný pravidelný obličej, který je tak pravidelný, až vypadá nezajímavý.“

„Komisní protivný ksicht, který nejde zapomenout.“

„Milá tvář se sametovým pohledem zvláště hnědých očí.“

„Bazilišek s poťouchlým výrazem.“

Zasmála se nahlas. Ano, tohle všechno vlastně platí. Záleží na úhlu pohledu, jak se říká. Třeba ten večírek bude zábavný a bude se jí líbit. I když – představa, že čeká na Slávka doma v křesle a s knihou v ruce, taky nebyla tak špatná.

Rychle si oblékla fialové kalhoty z jemného splývavého materiálu se širokými nohavicemi, které se od kolen ještě víc rozšiřovaly, takže vytvářely dojem bohaté sukně. Z ramínka stáhla bílou halenku na tělo s imitovaným zapínáním na spoustu černých knoflíčků až ke krku, s černým límečkem a černými patkami na malých náprsních kapsách. Očima se zastavila na jako dech lehounké nazlátlé šálce s třásněmi. Přes ramena? Do pasu? To umí každý. Natřikrát ji přeložila po délce a uvázala přes čelo kolem hlavy, na straně udělala uzel. No, pochválila se, vůbec to nevypadá špatně.

Bez dlouhého váhání si obula gladiátorské sandály bez podpatku, stejně v té záplavě látky kolem kotníků nebudou vidět. Na paži navlékla stříbrný spirálovitý náramek v podobě hadího těla a zahalila se do vůně Marc Jacobs Mod Noir, dárku k Vánocům od Slávka. Hrome, musí zapomenout na Slávka. I na Břěťu. Jestli mu tak na večírku řekne, je z ní bezdomovec. V tom lepším případě.

Jitka se blížila ke Zlomené šavli a velebila se za oblečení a hlavně obutí. Ještě že ji nenapadlo vzít si lodičky na jehle. Po chodníku s kočičími hlavami si to v sandálech rázovala jako generál. Prozvonila Bře-, tedy Sláv-, hrome, přece Breta, aby pro ni přišel ke vchodu. Samozřejmě nečekal. Chvilí postávala, pak se sama vydala do salonku, odkud zněl hlasitý hovor a smích, no prostě večírek.

Vešla dovnitř, klasika. Postávající skupinky, švédské stoly s občerstvením i nápoji, vysoké jídelní stolky, ach jo, nikde nic k sezení, chvála sandálů na druhou. Rychle vyhodnotila situaci, omrkla oblečení přítomných žen a s uspokojením konstatovala, že nevyniká, ale ani nepohoršuje. Pomalu projde salonek a někde ho objeví.

Sotva ušla pár kroků, zaslechla příliš hlasitý zvonivý smích zakončený jakýmsi nenapodobitelným škytnutím. Takhle se umí smát jen Dana. Co tady proboha dělá? Představa křesla a knihy zabořila.

„Jitko! Senzace! Pojd' k nám, ať tě seznámím s manželem a přáteli. Jak dlouho jsme se neviděly? Od maturity? Je to možné, že jsme se za tu dobu nepotkaly?“ Smích a škytnutí. „Tak povídej, jak se máš, co děláš, moc ráda tě vidím, musíme si popovídat...“ Smích a škytnutí následovalo objetí, až se Jitka lekla, a náznak polibku na tvář. Lekla se ještě víc. Že by se Dana zbláznila?

Jitka se kousala do rtů a ze všech sil se snažila nezasmát se a neškytnout.

„Taky tě moc ráda vidím,“ – *kde se tady bereš, ty potvoro?* – „určitě si popovídáme, už se těším,“ – *no to bude zábava, jak jen se tomu vyhnout* – „musím nejdřív najít přítele,“ – *oč lépe by znělo manžela.*

„Kdopak je ten tajemný přítel? Něco mi uniklo?“ naklonila se k ní tajnůstkářsky Dana. No jasně, to je sousto, Jitka má přítele. A někde tady. To může být zajímavé.

„No, je to šéf agentury, která tady tu taškařici pořádá.“

Daně poklesla brada. „Bret Jurečka? Ten...“

„No jasně, z naší třídy.“

„Tak vy jste pořád spolu? Já myslala...“

„Á, tady jsi. Už jsem si říkal, že máš nějaké zpoždění. Ahoj, Dano, Pavle. Moc rád vás vidím. Jitko, ty neznáš Pavla, Dany manžela.“ Bret se objevil svým obvyklým stylem vichřice. Banální věty, podání ruky. „Tak se dobře bavte, za chvíli jsem u vás, děti. Neodkladná záležitost. Překvapení pro všechny.“ Natáhl se po skleničce šampaňského a vrazil ji Jitce do ruky. „Na, ať jsi potom povolnější,“ zachechtal se téměř d'ábelsky a Dana se přidala. Nezapomněla škytnout. Pavel se napůl idiotsky, napůl blaženě usmíval. Jitka vypila skleničku na ex a od procházejícího číšníka si vzala další. Pane bože, proč nepopadla rovnou dvě?

Dana se otočila k přátelům, kteří stáli opodál, a něco jim polohlasem sdělovala. Jitka zoufale přemýšlela, jak a hlavně kam prchnout. Kromě záchodu ji nic nenapadlo. A to by teda byla fakt ubohá výmluva.

Odhodlaně se otočila na Pavla. „Jak se bavíte?“ Co to melu za kravinu? zděsila se. To je jak z příručky slušného chování, která byla v kurzu v předminulém století. „Teda nemohli bychom si tykat? Jsme tu asi jediní, co si...“ snažila se to zachránit. Čekala, jestli se náhodou nepropadne

studem. Nic takového se však nekonalo. Bohužel. Pavel se kupodivu usmál a se zájmem v očích se na ni podíval.

„Fajn, děkuju. Věř mi, že se bavím skvěle.“ Nevěřila. „Rád si občas vyjdu s manželkou, seznámím se s jejími kolegy a přáteli. Já vzhledem k své práci takové možnosti nemám...“ Nedopověděl, hovor utichal, pozornost všech na sebe upoutal Bret.

„Vážení zákazníci, kolegové, milí přátelé. Jsem nesmírně rád, že jste přijali moje pozvání k neformálnímu setkání, je mi opravdu potěšením setkat se s vámi všemi a zapomenout na chvíli na práci, i když právě vy mi ji paradoxně připomínáte nejvíc.“ S potěšením v tváři kvitoval lehké zasmání těch, kteří naslouchali. „Věřím, že se dobře bavíte. Ale teď bych vás poprosil o okamžik soustředění, na poslední chvíli se mi povedlo připravit vám překvapení. Myslím, že nikoho neurazí, když k nám promluví hudba. A nejenom ta. Zazní spolu s hlasem, který zejména ženám od jednoho měsíce do sta let podlamuje kolena a otevírá srdce. Mám tu výsadu, že majitele toho hlasu znám... no... už to bude víc než osm let. Byli jsme kamarádi na střední škole. A doufám, že jsme dodnes.“

„Ježíšmarjá, to snad není možné, že by šance?“ vykvikla v duchu Dana a byla si jistá, že ví.

„Kecáš,“ zhodnotila Břetův blábol Jitka. Pocítila vzrušení.

„Vy všichni ho znáte pod jménem Blueboy. Jenom pro mě a několik zde přítomných to byl, je a bude starý dobrý Frankie Dlouhán!“ Břetů téměř dramatickým pohybem odhrnul závěs zakrývající dveře, v nichž stál pořádný kus chlapa s kytarou. Ale to už rychlými kroky přešel k židli, usedl, vzal kytaru a zahrál dva tři akordy. Pak se podíval po sálu.

„Zdravím,“ zazubil se. „Přátelé mých přátel jsou i moji přátelé. Jsem rád, že jsem tady s vámi. A jestli znáte, zpívejte se mnou.“ Přivřel oči a na začátek spustil svým sa-

metově sytým hlasem svoji starou, zato hodně známou baladu. Pár lidí si broukalo s ním.

Po páté písničce Frankie odložil kytaru a prohlásil: „Jste skvělí, vyhlášu pauzu. Tak perfektní sbor jako vy si musí odpočinout.“ A neomylně zamířil k hloučku, kde stála Jitka a Dana. „Nejkrásnější ženy ve střední Evropě a přilehlém okolí,“ žertoval, vzal každou kolem ramen a políbil na tvář. „Jak to děláte, že jste ještě hezčí, než si vás pamatuju?“ Od iniciativně přispěchavšího číšníka si vzal šampaňské. „Tak na setkání,“ usmál se na Danu a pak trochu poodstoupil.

„Jak se máš, kotě?“ To platilo Jitce. Slyšet, jak Frankie říká „kotě“, byl opravdu téměř erotický zážitek. Dalo se to vyslovit všelijak, ale na Frankieho nikdo neměl. Možná mu v tom pomáhá to jeho hudební nadání, blesklo Jitce hlavou. Začalo to jakýmsi slabým výdechem, pak hlas zintenzivněl, rozvinul se a zhoupl a na závěr poklesl a téměř basově zavrňel. Jitka nechápala, jak si s těmi pouhými čtyřmi hláskami dokáže Frankie tak pohrát, skoro s každým zvlášť, a přitom je z toho elegantní a smyslný celek. Jako krátká píseň. Zajímalo by ji, jestli to tak vnímají i ostatní, nebo jestli má Frankie takový zhoubný vliv jen na ni.

„Slávek má pořádné štěstí, že tě má. Až mu závidím,“ pokračoval Frankie polohlasem. Jitka zrudla. Tohle nečekala ani ve snu a zaskočilo ji to jako sníh v červenci. Překvapeně se na Frankieho podívala. Spiklenecky na ni mrkl a zasmál se. Zrudla ještě víc. Naletěla jak malá holka.

Dana se samozřejmě na druhé koleji necítila dobře. Už visela Frankiemu na předloktí a ševalila: „Tak povídej, jak se máš. Samý úspěch, sláva, peníze a krásné ženy. Ty ses prostě uměl narodit.“ Husa pitomá, ona si snad nevidí na nos, něco takového vypustit z dutiny ústní v hubě na Frankieho adresu je teda docela síla. Buď zapomněla, nebo jí